

Sygn. akt II CSK 486/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa M. C.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód - M. C. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 marca 2016 r., w którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24 czerwca 2015 r. w ten sposób, że zasądzone od pozwanego ubezpieczyciela na rzecz powoda kwotę 631.34783 zł i oddalono powództwo w pozostałej części. Oddalono też apelację powoda w pozostałym zakresie. Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 24 czerwca 2015 r. zasądzone na rzecz powoda od ubezpieczyciela tytułem odszkodowania kwotę 1.548.028,83 zł.

W skardze kasacyjnej, obejmującej oddalenie powództwa, podnoszono zarzuty naruszenia przepisów k.p.c. i przepisów prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący podnosił, że w rozpoznawanej sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne, które zostały przedstawione w pkt III skargi (s. 4-11 skargi). Skarżący wnosił o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku w części zaskarżonej i jego zmianę poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 1.180.717,83 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść rozległego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść zawartej w skardze kasacyjnej motywacji przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz treść odpowiedzi na skargę kasacyjną (k. 775 i n. akt sprawy; t. IV), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku skarżącego powoda - nie występują wskazane w pkt III skargi zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., które usprawiedliwiały przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, że Sąd Apelacyjny dokonywał jakiejś interpretacji art. 16 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych [...] (Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.). W apelacji powoda w ogóle nie pojawił się ten zarzut (por. s. 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W każdym razie w części motywacyjnej drugiego zagadnienia skarżąca skupia uwagę przede wszystkim na tym przepisie i stara się wykazać, że istnieje potrzeba stwierdzenia, czy na powodzie ciążył obowiązek (powinność) polegający na konieczności udokumentowania

rozmiaru poniesionej szkody i tym samym podjęcia odpowiednich czynności w zakresie dokumentowania wielkości szkody przed rozpoczęciem jej usuwania. Skarżący neguje taki obowiązek i podnosi „brak źródła takich czynności w realiach sprawy” (s. 10 skargi).

Tymczasem w rozpoznawanej sprawie nie pojawiła się potrzeba rozstrzygnięcia sugerowanej kwestii. Sąd Apelacyjny zaznaczył, że przedmiotem sporu pozostaje rozmiar szkody, jaką poniósł powód w wyniku zdarzenia z dnia 5 września 2011 r. oraz wysokość należnego powodowi odszkodowania. Strony odmiennie przedstawiały przede wszystkim samą metodologię ustalenia odszkodowania m.in. w nawiązaniu do postanowień art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Sąd Apelacyjny skupił się zatem na wartości prawnej przedstawionych przez powoda (poszkodowanego) dowodów i ich weryfikacji, toteż nie sposób w jego wywodach dopatrzyć się nawet pośredniej próby kreowania obowiązku wskazywanego przez powoda w ramach prezentacji drugiego zagadnienia prawnego.

Sąd Apelacyjny dokonał szerokiej wykładni art. 68 pkt 1 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. w świetle ustaleń faktycznych obu Sądów meriti. Wyszedł przy tym z trafnego założenia, że zgodnie z art. 68 ust. 3 tej ustawy, zakład ubezpieczeń może zweryfikować zasadność i wartość robót ujętych w przedstawionym przez ubezpieczającego kosztorysie. Koszty i wydatki poniesione przez poszkodowanego nie determinują zatem w sposób bezwzględny wysokości odszkodowania i w przypadku podjęcia odbudowy, naprawy lub remontu budynku przedstawiony przez poszkodowanego kosztorys może podlegać - w razie sporu sądowego - zasadniczej weryfikacji przez Sąd meriti z punktu widzenia wymagań wskazanych w art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy (s. 16-18 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Weryfikacja taka może nastąpić także w drodze dowodu z opinii biegłego (s. 21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Apelacyjny trafnie przy tym stwierdził, że „przepisy art. 68-69 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) mają charakter przepisów szczególnych w stosunku do metod ustalania odszkodowania wynikających z art. 361 § 2 k.c.” (s. 16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a nie, że art. 68 ust. 1 pkt 2 „jest przepisem szczególnym wobec zasady naprawiania pełnej szkody wyrażonej w art. 361 § 2 k.c.”

(s. 7 skargi). Eksponowany przez powoda „brak sankcji” w przepisie art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy w związku z nieprzedłożeniem ubezpieczycielowi kosztorysu nieposiadającego wszystkich jego cech wynikających z tego przepisu, oznacza właśnie możliwość zweryfikowania przez ubezpieczyciela (sąd) wartości dowodowej wspomnianego kosztorysu w zakresie wykazania poniesionej szkody, w świetle okoliczności jego powstania jego zawartości merytorycznej i możliwego wykonawstwa.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

I.n